

[Ministeren for skatter og afgifter]

stor offentlig sektor, ønsker, at det skal være et særskilt politisk problem, der skal give anledning til en storpolitisk debat hvert halve eller hvert hele år, at sikre, at skatters og afgifters tryk ikke automatisk falder. Det undrer mig, at det skal være et politisk problem i forhold til den venstre fløj i folketinget. Jeg ser vel, at partier, hvis målsætning er en gradvis afvikling af den offentlige sektor, kan have en sådan indvending mod indekseringen af nogle punktafgifter, men jeg forstår ærlig talt ikke de ideologiske betæneligheder på den venstre fløj.

Man kan jo ansue disse ting på så mange måder. Man kunne f. eks. gøre opmærksom på, at det er et stort problem, hvis man skal bruge det regnestykke, som hr. Wilhelm brugte heroppe, at disse afgifter om nogle år vil give en hel del milliarder mere, end de gør i dag, hvis vi indfører indeksering, men momsens vil sandelig give 5 mia kr. mere næste år, selv om vi ikke foretager os noget som helst, indkomstskatten 10 mia kr. mere, osv. osv., og hvis ikke vi sørger for, at også de 20 mia kr., der er punktafgifter, og som ikke justeres, bliver justeret løbende, skal man altså ud hvert år og hente 2 mia kr. for at opretholde et uændret skattetryk. Derfor er sammenhængen eksempelvis også den, at havde vi – hvad der var en masse grunde til at lade være med – i 1981 besluttet at afskaffe alle punktafgifter og forhøje momsprocenten svarende til det provenu, der ellers gik tabt, havde vi ikke haft nødvendig at diskutere 4 mia kr. i afgiftsjusteringer nu, for så havde vi automatisk haft dem i 1983. Jeg vil derfor måske især appellere til den venstre fløj i folketinget om, at den lærer sig at tænke på det danske samfund som et samfund, der beklageligvis skal leve med en vis inflation, og hvor det ikke bør være et særlig stort politisk problem at vedligeholde de offentlige indtægter.

Specielt om energiafgifterne er der jo blevet gjort nogle bemærkninger, ikke alene fra radikal side, men også fra andre partiers side, om, at man i hvert fald er betænkelig ved, om energipriserne nu også er faldet så meget, at det ud fra den diskussion, der var for nogle dage siden her i folketinget, ville være rimeligt at lave afgiftsjusteringer dér, og da er svaret efter min opfattelse, at i kroner og øre koster energiprodukterne i øjeblikket mindre, end de gjorde for nogle uger eller

måneder siden, og i reale størrelser er der i hvert fald ubetinget og ud fra enhver betragtning tale om et fald i energipriserne, sådan at de samme betragtninger, som gælder om muligheden for at justere giftskatterne, med henvisning til, at de ellers ville være faldende i tyngde, også gælder for energiprodukternes vedkommende.

Så siger man: ja men vi ved jo ikke, hvor stabilt det med energipriserne er, og det er sandt nok, det ved vi ikke; vi er kommet ud for nogle store omvæltninger i tidens løb. Svaret er bare, at det bliver vi ikke klogere på om to måneder, om fire måneder, om seks måneder. Usikkerheden om fremtiden på netop det område vil være til stede hele tiden, så hvis man mener, at selve princippet om at fastholde en realpris på energiprodukterne – både for at forbedre på statsfinanserne, hvad der er et ædelt motiv, og også for at holde gang i de energibesparende foranstaltninger – er rigtigt, så er tidspunktet også inde til at træffe konkrete beslutninger om det nu. Man kan jo revidere dem senere i opad- eller nedadgående retning; det bliver man nok under alle omstændigheder nødt til, fordi ingen kan se mange måneder frem på dette område, men det kan ikke være et argument for at afstå fra politiske beslutninger overhovedet.

Må jeg så nævne et par andre sager af skattepolitisk natur, der har været berørt. Renteskatten og de skattefrie institutioner og opsparingsordninger får vi antagelig en større diskussion om på onsdag på grundlag af redegørelsen. Jeg vil bare i denne forbindelse erklære mig enig med dem, der siger, at det spørgsmål skal løses i sammenhæng med en skattereform på hele indkomstbeskatningens område, og at det, vi vedtager, uanset at der kan være nogle forskudte ikrafttrædelsestidspunkter for forskellige dele af det, skal være en helhed, der reformerer vores indkomstskattesystem i den retning, Thorkil Kristensen-udvalget har anbefalet os at tage fat på det i.

Jeg er også enig i, at det kan tage sig ud – hvis man får et par milliarder kroner i beskatning af disse formuer, der er af størrelsesordenen 250 mia kr. – som om det i første omgang måske i højere grad er en bogholderimæssig forbedring på statsfinanserne end en egentlig finanspolitisk stramning. Men det reducerer jo nogle i forvejen urealistiske krav